

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Brudgom taler til Bruden sin

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Brudgom taler til Bruden sin", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid90687/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 73.

Brylluppet i Kana.

Kan synges som: Sara var død, i sin Eenlighed.

- 1 Brudgom taler til Bruden sin
Om Kager og Kalvene fede,
Strengeligen og gammel Viin,
Og Gæster til Bryllups at bede.
Det Bryllup gaaer aldrig ad Glemme.
- 2 Bruden svarer, kun ei forgiet
Min Moders den bedste Veninde,
Josefs Enke i Nazaret,
Alt under de høie Linde.
- 3 Brudgom taler til Brud i Løn:
Men siig mig dog, Hjertens-Kiærel
Tør vi bede Marias Søn
At giøre vor Hytte den Ære?
- 4 Bruden svarer: det tør vi godt,
Som Himmelens Lys er hans Øie,
Eens for ham synes Stort og Smaat
Paa Jorderigs Sletter og Høie.
- 5 Dagen gryed til Bryllupsfest,
Og skinned af Solen den klare,
Herren sad som en anden Gæst,
Paa Bænken i Brudeskare.
- 6 Dugen bredtes og Vinen sprang
For Gæsterne alle tilsammen,
Strengeligen for Borde klang,
Og alle det hørde med Gammen.
- 7 Vinen vilde dog ei forslaae,
For tidlig den gik paa Grunde,

- Herrens Moder med Skræk da saae,
Det tegned til tørre Munde.
- 8 Dyre vare nu gode Raad,
Det Bedste dog fandt Marie:
Bøn til Herren, hvis Ord er Daad,
Og Sind til paa ham at bie.
- 9 Herren sagde: hvad vil du mig?
Min Time er end ei kommet.
Herrens Moder da fryded sig,
Hun vraged ei Trøst forblømmet.
- 10 Tjenerskabet formanet hun:
Læg Mærke til hvad Han taler,
Synes det sært, saa gør det kun,
Det giælder hvad Han befaler!
- 11 Tjenerskabet nu Par om Par
Sig skyndte med Saa til Kilde,
Bredfuldt blev da hvert Badekar,
Som Herren det bød og vilde.
- 12 Øser op, sagde Herren nu,
Og bærer til Kioldersvenden!
Hvad end Tjenerne randt i Hu,
Saa lød de ham dog til Enden.
- 13 Kioldersvenden var askegraa,
Saa Mosten han maatte vel kiende,
Krukken tog han og smagde paa,
Og bared sig ei for at skiende.
- 14 Hosbond, brummed han, som jeg seer,
Har sparet tilgavns sine Kræfter,

Perle-Vinen! er det Maneer,
At komme med den til Slukefter!

15 Kioldersvenden ei drømde om,
At Vinen udvælded saa silde,
De som vidste hvorfra den kom,
Sig bøied for Vindruens Kilde.

16 *Jesu* Herlighed aabenbar
Nu blev for Disciplernes Øie,
Første Gang den med Straale klar,
Skinned som Sol fra det Høie.
Det Bryllup gaaer aldrig ad Glemme.

No. 74.

Simon Peders Kald.

Egen Melodi af J. P. E. Hartmann.

1 Der sad en Fisker saa tankefuld,
Og hørde paa Herrens Tale,
Saa klang i Øret ei Sølv og Guld,
Ei Sangen i Havfru-Sale,
Paa Fisker-Kvasen vor Herre sad,
Og Folk i Mængde som Blomst og Blad
De lytted i Land til Ordet!

2 Nu, Simon! sagde Guffaders Ord,
Da Prædiken hans var ude,
Læg alle Aarer nu flux om Bord,
Dem lystrer jo vel din Skude,
Far ud paa Dybet og drag en Dræt!
Det er paa Tiden, om jeg seer ret,
Mig lystre med dig at følge!